

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικίσκος υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εικόνων, βραβεύθη υπό της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδωρον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εικόνων. Χρυσόδωρον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Βαῖτάν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κανάσον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδետον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελητικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εικόνων. Χρυσόδωρον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φόδνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Lauvie. Μυθιστορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εικόνων. Χρυσόδωρον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐθείου ὑπὸ Ἀρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδետον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουδία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑπόθεσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβεύθη υπό της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδωρον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδωτος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδως καὶ τῶν ἐπτὰ ἑξαδέφων της. Χρυσόδωτον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παραστάσιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειρὰ δύο, ἤτοι: Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύσῃ τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδետον ἕκαστον τομίδιον λεπτά 50

Ο Ἡρωιοπώλης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εικόνων. Θελητικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβεύθη υπό της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδωτον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Ο Φῶτις ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρσιῶν ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκ ἀκτου ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνόπουλου μετὰ ὡραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. Ἄδետον. δρ. 1

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθνήν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνὲ' οἱ ἐξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαμνηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὅστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κομίζεται δι' 100 ἔως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξῆως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ο Ἄνοικτοκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σιωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ο Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ο Μικρὸς ἦρος, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γερσωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ο Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετέξαι διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ο Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ο Μικρὸς λάρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ο Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα ταυτῶν εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῶν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πηκουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντίτιμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξῆς παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὠφελείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐξωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐσωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 1ος. — 30 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1894 Ἔτος 16ον. — Ἀριθ. 30

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ [Συνέχεια. ἴδε σελ. 225]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Τὸ πρόγραμμα τῆς μεγάλης παραστάσεως.

Κατὰ διαστήματα ἡ ὄμαξα ἐσταματοῦσε, καὶ ἐκεῖ, μετὰ τὴν ἐπιέσειν νέας φανταστικῆς συμφωνίας, ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας ὕψωνε τὴν δεξιὰν χεῖρα κομψῶς μέχρι τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐν εἰδῆ στρατιωτικοῦ χαιρετισμοῦ καὶ ἐλάμβανε τὸν λόγον μετὰ στόμφου καὶ πομπῆς:

«Τῆ ἀδείᾳ τῶν καθεστηκυῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῆ αἰτήσεϊ ἀπαξιάκων τῶν φιλοτέχνων, ὁ ἀπαράμιλλος θίασος τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας καὶ τῆς Βασίλισσης τῶν Σαλμιγονδείων Νήσων, δίδει ἀπόψε διὰ πρώτην φοράν μεγάλην παράστασιν σχολοβασίας, θαυμαστοῦ καὶ ἀγρίων θηρίων εἰς τὸ μέγα θέατρον τοῦ Λευκοῦ Ἰπποῦ.» (πράγματι ὁ σαυλὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐνοικίασῃ ὁ θίασος ἐξέζησε τῶς ἑνα λευκὸν ἵππον.)

«Φοβοῦμαι μήπως ἐξαντλήσῃ» τὴν ὑπομονὴν τῆς ἐντίμου

ὀμηγύρεως, ἐὰν θελήσω νὰ κάμω λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς παραστάσεως. Ἐπρεπε νὰ ὀμιλῶ ἕως αὔριον, μόνον διὰ νὰ σας δώσω ἀπλοῦν κατάλογον τῶν περιέργων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ ἴδῃ κατ' αὐτὴν. Θὰ περιορισθῶ λοιπὸν εἰς τὰ κυριώτερα.

«Κυρίαὶ καὶ κύριοι, θὰ ἴδῃτε τὸν Μαρκήσιον τῆς Γαλόσσας αὐτὸν, ὑπεξαιρουντα ἐπιτηδεϊότατα τὰ χρήματα, τὰ κοσμήματα καὶ τὰ μανθῆλια ὄλων, ὅσοι ἤθελον τιμῆσαι αὐτὸν διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης των.»

(Νέος στρατιωτικὸς χαιρετισμὸς.)

«Θὰ τὸν ἴδῃτε κρύπτοντα ἐν ἀτομῶν φυσικοῦ μεγέθους καὶ κάμνοντα αὐτὸ νὰ εὐρεθῆ ὅπουδήποτε ἤθελεν ὑποδείξει τὸ Κοινόν.

«Θὰ ἴδῃτε, κυρίαὶ καὶ κύριοι, τὸ μικρὸν Κολίβριον, παιδίον μόλις τριετές, νὰ χορεύῃ εἰς τὸ σχοινίον χωρὶς κοντάριον ἰσορροπίας καὶ νὰ κάμνῃ τὰ ἐπικυδιδωδέστερα γυμνάσματα ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ γονεῖς του.

«Θὰ ἴδῃτε τὴν μικρὰν Λίνα-Λίνα-Οὐ νὰ ἐγείρῃ διὰ τῆς ἀκρας τῆς χειρὸς σιδηρὰν ράβδον βάρους 252 ὀκάδων καὶ νὰ λυγίζεται τὸ σῶμα της τόσο πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε οὕτως εἶπειν νὰ κομβοδένεται, ὡς σχοινίον.

«Θὰ ἴδῃτε τὴν Α. Μεγαλειότητα, τὴν Βασίλισσαν τῶν Σαλμιγονδείων Νήσων νὰ τρέφεται μετὰ γάλλικας καὶ νὰ καταπίνῃ σπαθιά χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν. Κατὰ τοὺς περιφημοτέρους περιηγητὰς, αὕτη εἶνε ἡ μόνη τροφὴ τῶν ἰθαγενῶν τοῦ βασιλείου της.

«Θὰ ἴδῃτε ἀκόμη τὸν πέρσιρον Κασίρα, μικρὸν σκύλον καὶ θυμοσοφώτατον, ὁ ὁποῖος λογαριάζει ὡς ἐὰν δὲν εἶχε κάμη τίποτε ἄλλο εἰς τὴν ζωὴν του καὶ ὁ ὁποῖος ἔτυχε τῆς ὑψηλῆς ἐπιδοκιμασίας τῆς ἐντίμου Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν.

«Θὰ ἴδῃτε τὸν πελώριον ἄνθρωπον τῶν δασῶν» τὸν ὁποῖον ἔφερον ἀπὸ τὴν Τομβουκτὰν ὁ σοφὸς ναύαρχος Οὐρέβιλ, καὶ ὁ ὁποῖος μ' ἐν πρώτον βλέμμα, θὰ μας δείξῃ τὸν εὐφύεστερον ἄνθρωπον τῆς ὀμηγύρεως.

«Θὰ ἴδῃτε, κυρίαὶ καὶ κύριοι, τὸν μέγαν Ἰπποπόταμον, χαριτωμένον ζῶον, ὁ ὁποῖος ὀμοιάζει τόσο πολὺ πρὸς τὸν κοινὸν εὐρωπαϊκὸν λύκον, ὥστε ὁ θεατῆς εἰμπορεῖ νὰ τοὺς συγχύσῃ καὶ νὰ μὴ ἤξεύρῃ ποῖος εἶνε ὁ λύκος καὶ ποῖος ὁ ἰπποπόταμος.

«Θὰ ἴδῃτε τὸ γυμνασμένον καναρίνιον, τὸ ὁποῖον ρίπτει τὸ κανόνι, ὡς ἐὰν αὐτὸ ἦτο τὸ ἐπάγγελμα του. Τὸ πέρσιρον τοῦτο πτηνὸν ἐσπούδασεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν βασιλικὴν Σχολὴν τοῦ Πυροβολικοῦ τοῦ Μέτς, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἰσαχθῆ ὑπὸ τοῦ Α. Ἐξοχότητος τοῦ κυρίου ὑπουργοῦ

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας.

Παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρελευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

των Στρατιωτικών». (Νέος χαιρετισμός).

«Θά ιδητε τον Κοκό ν, ένα ξυπνότατον λαγών, ο οποίος παίζει τύμπανον ως ο καλλίτερος τυμπανοκρούστης της στρατιωτικής μουσικής και ο οποίος κέρδισε το πρώτον βραβείον εις την τελευταίαν Έκθεσιν του Πεδίου του Άρως.»

«Θά ιδητε τον μέγαν Βόαν, τον

ίδιον εκείνον, ο οποίος κατά την πολιορκίαν του Άλγερίου, υπερασπιζόμενος τον νόμιμον αὐτοῦ Κυρίαρχον, έμονομάχησε με ένα άρχιτυμπανιστήν του γαλλικού στρατού και ήχημαλώτισθη υπό του ήρωος τούτου, ο οποίος έθύσισε την ράβδον του εις το στόμα του θηρίου μέχρι των έντοσθίων του. Αποδείξεις ότι λέγω την αλήθειαν και μόνην, κυρία και κύριοι, είνε ότι θά λάβω την τιμήν να σας παρουσιάσω την ράβδον μ'έν πιστοποιητικόν υπογεγραμμένον υπό διακοσίων δημαρχών, των κυριωτέρων δήμων της Γαλλίας, οτινεις βεβαιούσιν ότι το θηρίον είνε βόας αληθινός, όπως ή ράβδος, ράβδος άρχιτυμπανιστοῦ. Δέν λείπει παρά ο άρχιτυμπανιστής, ο οποίος προς το παρόν άπουσιάζει· αλλά εάν ή έν τη πόλει ταύτη διαμονή μας παραταθῆ, θά λάβω την ευχαρίστησιν να σας τον παρουσιάσω.

«Και δέν είνε μόνον αυτά, κυρία και κύριοι... Άλλά διατι να σας εἶπω περισσότερα;

«Θά ιδητε δύο νεαρούς άγρίους, τους οποίους έφερα εκ των έσχατιών του Μισσισιπή επίτηδες δια να τους θαυμάσετε, συγχρόνως δε και τον πίθηκον, τον όποιον θά λάβω την τιμήν να σας παρουσιάσω άμέσως.— Έμπρός, επάνω Άνθρωπάκο! Χαιρέτισε την έντιμον όμήγυριν!»

Ο Μαρκήσιος της Γαλόσσας εκτύπησε δια του ραβδίου ένα μικρόν πίθηκον, ο οποίος επήδησεν επί της ράχως του ήππου και ήρχισε να μορφαζή κωμικώς.

«Θά ιδητε ακόμη—εξηκολούθησεν ο θιασάρχης, — έν ζών έξοχος σπάνιον και πολύ όλίγον σύνθηες. Τρία μόνον έξ αὐτοῦ του είδους υπάρχουν, έν το όποιον ήγόρασεν έσχάτως ή Α. Μ. ο Αυτοκράτωρ πασών των Ρωσσιών (Νέος χαιρετισμός)—έν άλλο το όποιον υπάρχει εις το θηριοτροφείον της Α. Μ. του Τζί ν-Τζί ν-Τζί ν, Αυτοκράτορος πάσης Μογγολίας, και έν τρίτον, άπαντων εις τον περίφημον κ. Βυφφώννα, τον ήγεμόνα τούτον των ζωολόγων!» (Χαιρετισμός παρατεταμένος).

Το πλήθος υπεδέχθη δια ψιθύρου επιδοκιμαστικού το εγκώμιον του κ. Βυφφώνος.

Άφ' ου έθεσε την χεῖρα επί της καρδιάς, εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης, ο Μαρκήσιος εξηκολούθησεν ακόμη με περισσότερο στόμφον:

«Θά ιδητε ακόμη, κυρία και κύριοι, πλήθος άλλων ζώων άγρίων, των μέν περιεργότερων των δέ. Επί τέλους, δια να ποικιλώμεν την διασκεδάσιν σας και

δια να συνενώσωμεν το τερπνόν μετά του άφελίμου, θά δώσωμεν μίαν μεγάλην άρκτοκονομαχίαν, άγώνα μέχρι θανάτου αίματηρότατον, μεταξύ δύο άρκτων της Παγωμένης Θαλάσσης και τεσσάρων μπουλ-ντόγκ, έξ εκείνων οι όποιοι λαμβάνουν χώραν, κατά τάς μεγάλας έορτάς, έν τη αύλή της Α. Μ. του Βασιλέως, πασών των Ισπανιών, του όποιου ή Α. Μ. ή σύζυγος και Βασίλισσα αγαπά έμπαθώς την διασκεδάσιν ταύτην» (Νέος χαιρετισμός και όλως ιπποτικός χαιρετισμός).

«Οθεν, κυρία και κύριοι, ο θιασός, τον όποιον θά λάβω την τιμήν να σας παρουσιάσω, είνε ο μόνος και μοναδικός εκ των περιεργόμενων την Ευρώπην.

Άφ' ου διασκεδάσε όλας τάς πρωτευούσας των τεσσάρων μερών του κόσμου, μεταβαίνει ήδη εις Παρισίους, όπου μετ' άνωπομονήσας αναμένεται δια να δώση παραστάσεις πρό της αύλής του Κεραμεικού. Διερχόμενος εκ της ύφραίας σας πόλεως, ήθέλησε να μείνη όλίγον όπως αναπαυθῆ εκ των κόπων του μακροῦ ταξιδίου. Έπωφελήθη της ευκαιρίας, κυρία και κύριοι! Ίδου ή κατάλληλος στιγμή!

«Άλλά, θά μου εἴπητε, σύ πού μας όμιλείς έτσι, πόσον θέλεις δια να μας δείξης τά θαυμάσιά σου;

«Πόσον, κυρία και κύριοι; Δέν τολμώ να σας το εἶπω;

«Παντού, κυρία και κύριοι, παντού, εις το Λονδίνον, εις το Βερολίνον, εις την Μαδρίτην, εις την Ρώμην, εις την Βιέννην, εις την Καρκασσούναν, εις την Μόσχαν, εις το Πεκίνον, έν ένί λόγω εις όλας τάς μεγάλας πρωτευούσας του κόσμου, εξήτησα πάντοτε τρία φράγκα, πέντε φράγκα, δέκα φράγκα και είκοσι φράγκα κατ' άτομον. Έν τούτοις, κυρία και κύριοι, δια να καταστήσω το θηριοτροφείον μου προσίτον εις όλους και δια να ανταμείψω την φιλόφρονά υποδοχήν, της οποίας έτύχαμεν έν τη ύμτέρω πόλει, δέν θά σας ζητήσω ούτε είκοσι φράγκα, ούτε δέκα, ούτε πέντε, ούτε τρία... αλλά πόσον;... τιποτένια πράγματα... δύο δεκάρες!

Μάλιστα, κυρία και κύριοι! Δύο δεκάρες κατ' άτομον. Και έν άλλο ακόμη όσοι δέν θέλουν να χαλάσουν τά άργυρά των νομίσματα ή τά χαρτονομίσματα των, οὔτοι εἰμποροῦν να πληρώσουν εις είδος, διότι δεχόμεθα και προϊόντα του τόπου, ψωμί, κρασί, χόρτα, πατάτες, τυρί και καθεξῆς. Πρέπει κανείς να μη έχη δύο δεκάρες 'στην τσέπη, ούτε ένωκομμάτι τυρί 'ετο σπίτι, δια ναποφασίσῃ να στερηθῆ του ώραιότερου και περιεργότερου θεάματος, το όποιον εἶδεν εις την ζών του.

«Προσέλθετε λοιπόν, κυρία και κύριοι! Ίδου ή κατάλληλος στιγμή! Έμπρός, μουσική!»

Εἰς τάς λέξεις ταύτας, ή φανταστική συμφωνία άντήχησεν εκ νέου, προς μεγάλην δυσάρεσκίαν των σκύλων της περιοχῆς.

«Επείτα συνέχεια»

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΧΑΡΙΣ

Α.

Το αυτοκρατορικόν άνάκτορον έν Πετρούπολει ήτο φωταγωγημένον όλόκληρον. Ο αυτοκράτωρ Νικόλαος έώρταζε την επέτειον του όνόματός του και πάντες οι έχοντες έισοδον εις την αύλήν ειχον προσέλθῃ να εκφράσωσιν εις τον άνακτά των τάς εύχάς των ύπερ της ευημερίας της αυτοκρατορίας του και να επαναλάβωσι την διαβεβαίωσιν της αφοσιώσεώς των.

Η Θεοδοσία Βαγκαρών, κόρη δωδεκαετίας, πρώτην φοράν εισήρχετο εις το μέρος τούτο και φαντάζεσθε την συγκίνησιν της δια το έκτακτον γεγονός. Άλλ' ή συγκίνησις της ηύξανεν έτι μάλλον ένεκα των περιστάσεων αι όποιαί ειχιναν άρρομη να παρευρεθῆ και αὐτή εις την αυτοκρατορικῆν ταύτην έορτήν.

Η ένδυμασία της μικρῆς κόρης ήτο άνάλογος προς το έπίσημον της περιστάσεως. Έφόρει άρχαίαν ρωσικήν στολήν· αλλά το σαράφάνι της, είδος μακροῦ επενδύτου ήτο από ατλάζιον χρυσοκέντητον, με χειρίδας εκ γάζης Ίνδικῆς. Τα ύποδήματά της εκοσμοῦντο από σαφείρων, και στέμμα εκ των ίδιων πολυτίμων λίθων, κυανοχρόων, περιέβαλλε την ξανθήν της κόμην. Οι γαλανοί όφθαλμοί της έσπινθηροβόλουν και ή εύτυχία διέχυνεν εις το πρόσωπόν της χάριν όλως ιδιάζουσαν.

Μολοντί δέν κατείχετο υπό φόβου, έτρεμεν όλίγον ένῶ εισήρχετο εις τά άνάκτορα. Η λάμψις των φωτων, του χρυσοῦ και των κοσμημάτων, τά όποια ήστραπτον καθ' όλας τάς διευθύνσεις· αι λαμπράι στολαί των άνδρών· αι πολυτελεῖς ένδυμασίαί των κυριών· ή εύωδία των άνθέων· ή μουσική της αυτοκρατορικῆς όρχήστρας τη έπροξένησαν είδος σκοτοδινίας. Έβάδιζεν ως να έβλεπεν όνειρον, μηδ'όλως υποπευομένη μεθ' όποιου ενδιαφέροντος παρατήρουσιν αὐτήν, κόρην μικράν, οι στρατάρχαι και αι μεγάλα δούκισσαι, οτινεις άπετέλουν την μεγαλοπρεπή ταύτην όμήγυριν.

Έφθασεν εις την αίθουσαν του θρόνου. Μετ' όλίγον ο τσάρος και ή τσαρίνα εισήλθον.

Άκρα σιγή επεκράτησεν επί τινας στιγμάς, κατόπιν δε ο αυτοκράτωρ εἶπε μεγαλοφώνως:

— Ευγενεῖς άρχοντες της Ρωσικῆς αυτοκρατορίας, απέδειχθη καταφανώς, ότι ο πρίγκηψ Ίβαν Βαγκαρών ειχε ψευδῆς κατηγορηθῆ. Προς τιμήν της εορτῆς μου, αποδίδω προς αὐτόν όλα τά υπάρχοντά του και τον διορίζω στρατάρχην της φρουράς μου.

Εἰς τάς λέξεις αὐτάς ή Θεοδοσία

εγκάτελειψε την θέσιν της και ώρμησε προς τον τσάρον.

— Τσάρε μου! άνεφώνησε.

— Παιδί μου! εἶπεν ο αυτοκράτωρ μετ' αγαθότητος.

— Τσάρε μου! τσάρε μου! επανελάμβανεν ή Θεοδοσία, λησιμονούσα όλας τάς οδηγίας τάς οποίας τη ειχον δώση περι τοῦ τρόπου με τον όποιον ώφειλε να φερθῆ ένώπιον του αυτοκράτορος, και προχωρούσα προς τον άνακτα με τους βραχίονας προτεταμένους άντι να ριφθῆ εις τους πόδας του, όπως τη ειχον συστήση να κάμη.

Τόσον όμως φυσικόν, τόσον εγκάρδιον ήτο το κίνημά της τούτο, ώστε γενικόν αίσθημα συμπαθείας εξεδηλώθη έν τη αίθουση όταν ο τσάρος, λαβών την κόρην εις τάς άγκάλας του, απέθεσεν άσπασμόν εις το μέτωπον αὐτῆς.

Β.

Η Θεοδοσία και ο αδελφός της Μιχαήλ ήσαν τέκνα του πρίγκηπος Ίβαν Βαγκαρών και της πριγκηπίσσης Ναδίας.

Επειδή ο πρίγκηψ και ή πριγκηπίσσα ειχον κατηγορηθῆ επί προδοσία κατά του τσάρου, και εξορισθῆ εις Σιβηρίαν, τά δύο παιδιά ειχον τεθῆ υπό την προστασίαν του κηδεμόνος των Σεργίου Βαγκαρών, μακρυνού συγγενούς των.

Ο πρίγκηψ Ίβαν ήγνόει έν πράγμα· ότι ο Σέργιος τον έμίσει και τον ειχε πάντοτε μισησῆ· έπομένως δέν ήδύνατο να αγαπά τον Μιχαήλ και την Θεοδοσίαν... Τά ταλαίπωρα παιδιά έτρεμον τά άπειλητικά βλέμματα εκείνου τον όποιον εκάλουν θεϊον των, και εξάρωνον όσάκις ήκουον την τραχέαν και τρομεράν φωνήν του όταν διέτασσε τους δούλους του, ή όταν έτραγουδούσε βακχικά ήσματα τῶς έσπέρας, με τους ταρτάρους στρατιώτας του.

Έντούτοις τά παιδιά παρηγοροῦντο με την αγάπην την όποιαν έτρεφον προς τον Θεόν, με την αγάπην την όποιαν ειχον αναμεταξύ των και με την τρυφεράν αγάπην την όποιαν έδεικνυον προς αὐτά οι πιστοί άνθρωποι οι όποιοι ειχον την φροντίδα των. Η τρυφός της Θεοδοσίας την έμάνθανε να πλέκη, να κεντῆ και να περιποιήται τον έαυτόν της, όπως ήρμοζεν εις μικράν πριγκηπίσσαν.

Τῆ ώμίλει περι τοῦ πατρός και της μητρός της· υπενθύμιζεν εις αὐτήν να προσεύχεται δι' αὐτούς και τη ελεγε:

— Τί εξαίρετος πρίγκηψ που ήτο ο πατέρας σου! Πόσον ήτο καλός, και πόσον ήτο ώραιός όταν ήπνευε το μαῦρον του αλογον με την ώραιάν του την άσπρην και χρυσήν στολήν! Εἰς όλην την Ρωσσίαν δέν εύρίσκειτο άλλος πρίγκηψ καλλίτερός του! Και πόσον ήγάπα την μητέρα σου! Εἰς όλην μου την ζών θά είμαι εύτυχῆς, διότι τους ε-

δούλευσα. Ένθυμείσαι εκείνο το βράδυ που ήλθε ή πριγκηπίσσα να σε ιδῆ με το άργυρούφαντον φόρεμά της το γεμάτον σαφείρινα κομβία; Σε έθήκωσεν εις την άγκάλην της και σ' έθώπευε και σ' έφιλοῦσε με πολλήν αγάπην και τρυφερότητα!

Όχι, ή Θεοδοσία δέν ειχε λησιμονήση την έσπέραν εκείνην· ένθυμείτο τους όφθαλμούς της μητρός της, οι όποιοι ώμοιάζον με δύο άστέρας· ένθυμείτο άκόμη και τάς τελευταίας της λέξεις· και ήσθάνετο μεγίστην ανακούφισιν άκούουσα την Ματρώναν, την τροφον της, να τη όμιλῆ περι αὐτῆς· ή προσφιλέστερα της δε πασχόλησις ήτο να παρακαλῆ τον Θεόν να έλευθερώση ο τσάρος την μητέρα της και τον πατέρα της.

Ο Μιχαήλ ήτο δεκατριών ετών· ή νεαρά μορφή του ήκτινοβόλει. Και αὐτός έπίσης έν όνειρον ειχε την νόκτα και μίαν έλπίδα την ήμέραν· να έπιτύχη δικαιοσύνην δια τον πατέρα του και την μητέρα του και να τους επαναφέρῃ έν θριάμβω εις την πατρίδα των.

— Όταν μεγαλώσω, ελεγε εις τον παιδαγωγόν του, ο οποίος ήτο καλός και αγαθός άνθρωπος, θά πάγω 'ς τον πόλεμον και θά κερδήσω πολλές μάχας δια την γλυκείαν μας πατρίδα την Ρωσσίαν. Θα κυριεύσω φρούρια και ύστερα θά τρέξω εις τον αυτοκράτορα και θά τω εἶπω: — Πώς είνε δυνατόν, ω τσάρε, να είμαι εγώ υἱός προδότη! Και θά τον παρακαλέσω δια τον πατέρα μου και την μητέρα μου.

Περι αὐτών των σχεδίων του συνωμίλει με τον παιδαγωγόν του έν άπόγευμα του Νοεμβρίου. Και αὐτός και ή αδελφή του ειχον διέλθῃ την ήμέραν περιφροδι και καταλυπημένοι. Ο πρίγκηψ Σέργιος ειχε φιλονικήση με κάποιον ξένον με χονδροειδή και πρόστυχα χαρακτηριστικά και έραίνετο έτι σκυθρωπότερος του συνήθους.

— Δέν είνε έντελῶς άγνωστος αὐτός ο ξένος, ελεγε ή Ματρώννα· είμαι βεβαία ότι κάπου τον έχω ιδῆ. Ο Σμολώφ, ο έπιστάτης, λέγει ότι τον εἶδε να κάμη άπειλητικῆς χειρονομίας εις τον πρίγκηπα Σέργιον. Ποίος να είνε άρα γε;

Περι το δειλινόν, ο πρίγκηψ και ο έπισκέπτης του εξήλθον μαζί. Ο άγνωστος τότε ήτο παιδρός και εύπροσηγορος, άλλ' ο πρίγκηψ οὔτε τω ώμίλει οὔτε τω άπήντα. Η εκφρασίς του προσώπου του ήτο άγρία και άπειλητική και με τους πόδας του έλάκτιζε τους σκύλους οι όποιοι εύρίσκοντο εις τον δρόμον του.

Γ.

Τά δύο παιδιά, συναδεδεμένα υπό της Ματρώννας και του παιδαγωγού, κυρίοι

Βλαδίμηρου, περιπάτου εις την πλατείαν, ἔξωθεν τῆς οἰκίας.

Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ θεὰ δὲν εἶχε τίποτε τὸ θελκτικόν. Ἀπέραντος πεδιάς χιονοσκεπῆς ἐξετείνατο ἐπ' ἄπειρον, διαστίζομένη πού καὶ πού ὑπὸ ἀραιῶν καλυβῶν διακρινομένων ὡς μελανά στίγματα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τούτου τάπητος. Τὰ δύο παιδιά συνδιέλεγοντο περὶ τῶν ἀσχολιῶν τῶν : ἡ μὲν Θεοδοσία περὶ τῶν ἐργοχειρῶν τῆς, ὁ δὲ Μιχαὴλ περὶ τῶν σπουδῶν του, ἐπίσης καὶ περὶ τοῦ φρικτοῦ θεοῦ των συνωμίλων, ἀλλὰ πολὺ χαμηλοφώνως.

Αἰφνὴς τεμάχιον χαρτίου, ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἐσταμάτησεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μιχαήλ. Τὸ παιδίον ἔκυψε καὶ το ἔλαβε καὶ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἕν βλέμμα. Ἦτο ἐπιστολὴ γαλλιστὶ γεγραμμένη ἄλλ' ὁ Μιχαὴλ ἐγνώριζεν ἀρκετὰ τὴν γλῶσσαν αὐτὴν ὥστε νὰ ἐνοήσῃ ἀμέσως τὴν σπουδαιότητα τῶν γραφομένων. Ἐγείνε κάτωχος, καὶ, χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ, τὴν ἔδωσεν εἰς τὸν παιδαγωγόν του, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνέγνωσε καὶ αὐτός. Αἰφνὴς εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐζωγραφήθη ἡ ταραχὴ. Ἀκολουθούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του, τοῦ ὁποῖου ἡ συγκίνησις δὲν ἦτο ὀλιγώτερον σφοδρὰ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν. Μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ σπουδαστήριον ἐξεδύθη ἀμέσως τὸν ἐπενδυτήν του, ἔσχισεν ὀλίγον τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ περιτραχηλίου καὶ ἔκρυψε μέσα τὴν ἐπιστολήν.

— Ὅλα τα φοβοῦμαι ἀπὸ τὸν θεόν σου, εἶπε ὁ πού καὶ ἂν τὴν κρύψωμεν εἰμπορεῖ νὰ τὴν εὔρη.

Μόλις εἶχε τελειώσῃ ἡ ἀπόκρυψις ὅτε ἡ Θεοδοσία καὶ ἡ Ματρώνα εἰσῆλθον καὶ αὐταί.

— Ἀκούω τὰ βήματα τοῦ πρίγκηπος, εἶπεν ἡ παιδαγωγός.

Καὶ τῶνδ' ἑταί, μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ Σέργιος ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ἐπροχώρησεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἔρριψε βλέμμα ἐρευνητικὸν τριγύρω του. Εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ἔχασε τὴν ἐπιστολήν καὶ προσεπάθει νὰ μάθῃ μήπως ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι περισσῶρον παντὸς ἄλλου ἐνδιεφέροντο νὰ ἴδωσι τὸ περιεχόμενον, τὴν εἶχον εὔρη. Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει του πάντες ἠγέρθησαν καὶ ἀνέμενον τὰς διαταγὰς του μὲ σκυμμένην κεφαλὴν καὶ βλέμματα χαμηλωμένα, ἐξαιρέσει τοῦ παιδαγωγοῦ ὅστις ἔβλεπε μὲ ὕψος ἀδιάφορον ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ὁ Σέργιος ἐξήτασε πρὸ πάντων τὴν Ματρώναν καὶ τὴν Θεοδοσίαν, ἐπειδὴ ἦτο βέβαιος ὅτι, ἂν ἤξευρον τίποτε, θὰ ἐπροδίδοντο ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἄλλ' ὁ Μιχαὴλ ἦτο ἀπ' ὀπίσω των ὅταν παρετήρησε τὸ χαρτίον καὶ δὲν τον εἶδον πού το ἐσήκωσε.

— Κύριε Βλαδίμηρε, εἶπε πρὸς τὸν παιδαγωγόν, καθήσατε, παρακαλῶ. Εἰ-

μαι βέβαιος, ὅτι ὁ μαθητὴς σας εἶνε ὀκνηρὸς καὶ διεστραμμένος. Δὲν θὰ ἐκάνετε κακὰ νὰ τοῦ τῆς βρέχετε. Εἰκάτε μου, σὰς παρακαλῶ, ἂν σας ἐνοχλῇ τὸ παραμικρόν.

Ὁ κύριος Βλαδίμηρος διεβεβαίωσε τὸν πρίγκηπα ὅτι ὁ Μιχαὴλ ἦτο λαμπρὸν παιδί καὶ ὅτι μόνον ἐπαίνων ἦτο ἄξιος.

— Τὰ λέγετε αὐτὰ ἀπὸ καλωσύνης σας, ἐπανελάθεν ὁ πρίγκηψ, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶνε διεστραμμένος.

Ὁ Μιχαὴλ δὲν ἐσήκωσε τὸ βλέμμα του· αἱ παρειαὶ του ὅμως ἔγιναν κατακόκκιναι, καὶ συνέσφιγγε τὰς χεῖρας του μὲ λύσαν, ἐνῶ ὁ θεὸς του ἐξηκολούθει νὰ στενοχωρῇ τὸν παιδαγωγόν, διὰ νὰ τον ἐξαναγκάσῃ νὰ ἐκστομίσῃ παράπονα κατὰ τοῦ μαθητοῦ του.

Βλέπων δὲ ὅτι ὁ σκοπὸς του δὲν ἐπετύγχανεν :

— Ἄς εἶνε, εἶπε, δὲν ἦλθα δι' αὐτὸ ἐδῶ.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Ματρώναν προσέθεσε :

— Νὰ ἔχῃς ἔτοιμα τὰ ρούχα τῆς Θεοδοσίας. Ἀύριον ἡ κόμισσα Βασίλη θὰ ἔλθῃ νὰ τὴν πάρῃ. Ὁ Θεὸς ξέυρη πόσον θὰ ἀνακουφισθῶ νὰ ξεφορτωθῶ τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά !

— Ὅα κάμω ὅ,τι διετάξατε, εἶπεν ἡ παιδαγωγός.

Ὁ πρίγκηψ ἐξῆλθεν ἀφοῦ διὰ τοῦ βλέμματος ἐξήτασε καὶ πάλιν ὄλον τὸ δωματίον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΑΝ

[Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ]

Η ΙΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΜΗΛΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 229]

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διῆλθεν ὁ γυμνασιάρχης πλησίον του κρατῶν κινκτὸν τὸ τετράδιον τοῦ Γεωργίου· ὁ Γεράσιμος ὕψωσε τὸ βλέμμα του. Ἐξαφνα τὸ πρόσωπόν του ἔγινε κατακόκκινον· ἐδίστασεν ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, ἔπειτα δὲ διὰ νευρικῆς κινήσεως ἔσθεσε τὸ ἐξαγόμενον τοῦ προβλήματος καὶ ἔγραψεν ἐν σπουδῇ νέους ἀριθμούς.

— Ἦ ὥρα παρήλθε, κλείσατε τὸ τετράδιόν σας ! εἶπεν ὁ καθηγητής.

Τὰ τετράδια ἐτέθησαν ὅλα ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ γυμνασιάρχου.

— Σήμερον τελειώνει ὁ διαγωνισμός, εἶπεν οὗτος ἀποταθεὶς εἰς τοὺς μαθητὰς, καὶ εἰσθε ἐλεύθεροι πλέον· εἰμπορεῖτε ν' ἀναχωρήσετε, ἐκτὸς ἂν προτιμάτε νὰ μάθετε, προσέθηκε μειδιῶν, πότος ἐξ ὑμῶν θὰ ἔχῃ τὰ βιβλία τοῦ βραβεῖου εἰς τὴν Βιβλιοθήκην του τῆς πρώτης Ἰανουαρίου.

Οἱ μαθηταὶ ἔμειναν· ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν καὶ ὁ γυμνασιάρχης ἐπεθεώρησαν ὅλα τὰ τετράδια, ἐκράτησαν δὲ μόνον τοῦ Γεωργίου καὶ Γερασίμου, τὰ ὁποῖα ἐξήτασαν μετὰ περισσότηρας προσοχῆς. Ἀφ' οὗ δὲ συνενοήθησαν χαμηλοφώνως, ἠγέρθη ὁ γυμνασιάρχης καὶ εἶπεν ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς :

— Ὁ Γεράσιμος Σκιαδάς ἐπρώτευσεν. Τὸν συγχαίρω ἐκ καρδίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

Πολλοὶ συμμαθηταὶ τοῦ Γερασίμου, οἳ τινὲς τον ἠγάπων καὶ τον ἐξετίμων, τὸν περιεκύκλωσαν καὶ τον συνέχαιρον ἄλλ' οὗτος ἀντὶ νὰ φαίνεται περιχαρὴς, διὰ τὴν νίκην του ἐφαίνεται περιλυπητός. Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἦτο κατηφὴς καὶ σκυθρωπός, καὶ μόλις ἀπήνησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς μητρός του καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ μήτηρ του δὲν εἰξευρε τί νὰ φαντασθῇ, βλέπουσα τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Γερασίμου, ἀλλ' ἀπέδωκεν αὐτῇ εἰς τὸν υπερβολικὸν κόπον τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἀφ' οὗ παρέλθη ἡ αἰτία θὰ παρέλθῃ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ Γεράσιμος ἀνέλαθεν ὀλίγον καὶ ὀλίγον τὸ συνηθισμένον ἦθος του· ἀλλὰ βαθεῖα τις λύπη τον κατεβίβρωσκεν, εἰς ὅλας δὲ τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἀπέτεινον ἡ μήτηρ του καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἀπήντα ὄχι σαφῶς, καὶ συγκεκριμένως.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ τελευταίου, τοῦ ἀποφασιστικοῦ διαγωνισμοῦ ὁ Γεράσιμος συνήνητσε δις ἢ τρις τὸν ἀντίπαλόν του· ἀλλ' οὗτος ἐφαίνετο ὡς νὰ ἠθελε νὰ τον ἀποφύγῃ. Καὶ ὁ Γεώργιος ἐπίσης ἦτο σύννοος. Πολλάκις εἶχε διευθυνθῇ εἰς τὸ σχολεῖον ἄλλ' εὐθὺς ὡς ἔφθανε μέχρι τῆς θύρας ἐστρέφετο καὶ ἀπήρητο.

Ἡρώϊαν τινα ἐν τούτοις ἐνίκησε τὸν διαταγμὸν καὶ διῆλθε τὴν φλιάν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου.

— Κύριε γυμνασιάρχα, εἶπε, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἴδῶ τὰ τετράδια τοῦ τελευταίου διαγωνισμοῦ ;

— Θέλεις νὰ ἴδῃς τί λάθη ἔκαμες; εἶπεν οὗτος· μάλιστα· εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἐκεῖνο.

Ὁ Γεώργιος ἤνοιξε τὸ δέμα καὶ ἐνήτησε τὸ τετράδιον τοῦ Γερασίμου, τὸ ὁποῖον ἐξήτασε μὲ πολλὴν προσοχὴν ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα

ἀναφώνησις ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν, ἦτο δ' ἔτοιμος νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν γυμνασιάρχην ὅτε οὗτος τῷ εἶπε :

— Δὲν πρέπει νὰ λυπηθῆσαι ὅτι δὲν ἐκέρδισες τὰ βιβλία, διότι ὁ Γεράσιμος σκοπεύει νὰ τα χρησιμοποίησῃ πρὸς εὐγενῆ σκοπὸν.

Ἐηρώς καὶ ἀδιαφόρως ἀπήνησεν ὁ Γεώργιος· ὁ γυμνασιάρχης δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὸν τρόπον τῆς ἀπαντήσεως καὶ ἐξηκολούθησε χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του :

— Φαίνεται ὅτι ἡ τυφλὴ ἀδελφὴ του, πολὺ ἀγαθὸν καὶ χαριτωμένον κοράσιον, δύναται νὰ εὔρη τὸ φῶς τῆς ἀν' ὑποστῆ τὴν ἐγχείρισιν, τὴν ὁποῖαν ἀναλαμβάνει εἰς διάσπασμόν ὀφθαλμολόγος διατρίβων τῶρα ἐν Ἀθήναις. Ἄλλ' ἡ μήτηρ τῆς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὴν στείλῃ καὶ ἡ δυστυχὴς κόρη ἐκινδύνευε νὰ μείνῃ ἐτη ὀλόκληρα ἢ καὶ ἐφ' ὄρου ζωῆς τυφλή, ἂν ὁ Γεράσιμος δὲν ἐλάμβανεν ὡς βραβεῖον τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα σκοπεύει νὰ πωλήσῃ διὰ νὰ στείλῃ μετὰ τὸ ἀντίτιμον τῶν τῆν ἀδελφῆν του καὶ τὴν μητέρα του εἰς Ἀθήνας. Δὲν εἶνε λαμπρὸν παράδειγμα ἀδελφικῆς στοργῆς τούτου ;

— Ναί, λαμπρὸν, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος ὄχι ξηρῶς πλέον. Δὲν το εἰξευρα αὐτό. Ἀφ' οὗ δ' ἀπέσυρε τὸν δάκτυλόν του, τὸν ὁποῖον εἶχε στηρίξῃ ἐπὶ μιᾶς σελίδος τοῦ τετραδίου τοῦ Γερασίμου ἀνεχώρησε.

Παρὰ τὰς προσδοκίας τῆς μητρός του ὁ Γεράσιμος δὲν μετέβαλε τρόπον, μάλ' ἐξηκολούθει νὰ εἶνε σκυθρωπός. Ἡ Φιλομήλα, νομίζουσα ὅτι θὰ τῷ ὀμιλήσῃ περὶ πράγματος πολὺ εὐαρέστου, τῷ εἶπε :

— Πότε σκοπεύεις νὰ πάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον νὰ λάβῃς τὰ βιβλία τοῦ βραβεῖου ;

— Ὅταν μοῦ ἔλθῃ διάθεσις ! ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ Γεράσιμος. Ἄλλὰ μόλις ἐξεστόμισε τοὺς λόγους τούτους μετενόησε.

— Συγχώρησέ με, Φιλομήλα, εἶπε ἂν εἰξευρες, καί μὲν, πόσον δυστυχὴς εἶμαι !

Καὶ καλύψας τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν χειρῶν του ἐξερόραγῃ εἰς λυγμούς.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ του, ἐκπλαγεῖσαι διὰ τὴν ἐκρηξίν ἐκείνην τῆς ἀπελπίσας, σπεύσασαι πρὸς αὐτόν τον παρεκάλουν θερμῶς νὰ ταις εἴπῃ τί συμβαίνει. Ἄλλ' ὁ Γεράσιμος δὲν ἀφῆκεν εἰς αὐτὰς καιρὸν νὰ τον ἐρωτήσωσι.

Κατῶρθωσε νὰ συγκατῆσῃ τὴν συγκίνησιν του, ἔλαβε τὸν πῖλον του καὶ ἐξῆλθε τρέχων ὡς τρελλός. Διηυθύνθη πρὸς τὴν μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν τοῦ πατρὸς τοῦ Γεωργίου καὶ εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν συμμαθητὴν του.

Οὗτος κατέβη καὶ τον ὑπεδέχθη φιλοφρόνως.

— Ἦθελα νὰ σου εἰπῶ κάτι, Γεώργιε, εἶπεν ὁ Γεράσιμος χαμηλοφώνως.

— Ἔλα μέσα.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Γεράσιμος ὀπισθοχωρῶν. Κανείς δὲν εἰμπορεῖ νὰ μας ἀκούσῃ, αἱ ;

— Ὅχι, κανείς· εἴμεθα μόνον. Ἄλλὰ τί τρέχει ; ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος, ὅστις ἐφαίνετο τόσοσν σχεδὸν τεταραγμένος ὅσον καὶ ὁ Γεράσιμος.

— Τὰ . . . βιβλία . . .

— Σιωπῆ ! εἶπεν ὁ Γεώργιος· μήτε λέξιν δι' αὐτὰ· τὰ εἰξεύρω ὅλα.

— Ὅχι, δὲν τα εἰξεύρεις . . .

— Ναί, τὰ εἰξεύρω· εἰς τὸ ἔβδομον πρόβλημα . . . σὲ εἶδα . . . Ἄλλὰ δὲν βλάπτει, σοῦ ὀρκίζομαι.

Ὁ Γεράσιμος πνιγόμενος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως κατέβαλε ματαιοὺς ἀγῶνας νὰ συγκατῆσῃ τὰ δάκρυά του.

— Εἰξεύρεις . . . εἰξεύρεις ὅτι ἀνετέγραψα ; . . . ἠρώτησε διὰ βραχυῆς φωνῆς.

— Ναί, ἀφ' οὗ σοῦ το λέγω, ἀπεκρίθη νευρικῶς ὁ Γεώργιος, καὶ εἰξεύρω τὸ διατί· εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἔκαμνα καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον. Ἄφησε πλέον αὐτὸ τὸ ζήτημα. Σὲ βεβαίῳ ὅτι εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ὅτι ἐπῆρες σὺ τὸ βραβεῖον· θὰ κάμῃς καλλιτέραν χρῆσιν παρὰ ἐγώ.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Γεράσιμος· δὲν θὰ το πάρω· αἰσθάνομαι ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον. Καὶ ἔπειτα δὲν θέλω νὰ μεταχειρισθῶ διὰ τὴν Φιλομήλαν μας χρήματα τὰ ὁποῖα ἐκέρδισα μετὰ τὴν ἀπάτην, θὰ τῆς προξενήσωσιν δυστυχίαν. Ἦλθα λοιπὸν νὰ σε παρακαλέσω νὰ πᾶμε μαζὶ εἰς τοῦ γυμνασιάρχου, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τα ὁμολογήσω ὅλα. Ἄν δὲν το κάμω αὐτό, δὲν θὰ ἠσυχάσω.

Ὁ Γεώργιος, ἀφ' οὗ ματαιῶς προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν Γεράσιμον ν' ἀφήσῃ τὸ σχέδιόν του, ἐπὶ τέλους συγκατένευσε νὰ τον ἀκολουθήσῃ.

Ὁ γυμνασιάρχης ἐξεπλήττετο βλέπων ὅτι, ἀφ' οὗ ἦλθεν ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἡ ὀρισθεῖσα ἡμέρα διὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ βραβεῖου, ὁ Γεράσιμος δὲν προσῆλθε νὰ παραλάβῃ τὰ βιβλία.

— Ἄ ! ἦλθεσ ἐπὶ τέλους καὶ μαζὶ μετὰ τὸν Γεώργιον, ἀνέκραξεν ὡς εἶδε τοὺς δύο μαθητὰς εἰσερχομένους. Πολὺ καλά. Χαίρω ὅτι εἰσθε φιλιωμένοι.

— Παρακάλεσα τὸν Γεώργιον νὰ ἔλθῃ μαζὶ μου, κύριε γυμνασιάρχα, διὰ . . . διὰ νὰ . . .

Ὁ Γεώργιος βλέπων τὴν ἀμηχανίαν τοῦ Γερασίμου, τὸν διέκοψε :

— Ἄφησε νὰ τα εἰπῶ ἐγώ. Ἴδου τί συνέβη, κύριε γυμνασιάρχα. Ὁ Γεράσιμος ἦλθε σήμερον τὸ πρωὶ καὶ μοι ὀμίλησε περὶ τοῦ τελευταίου διαγωνισμοῦ· ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον, διότι μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου θὰ εἰμπορεῖ νὰ

οἰκονομήσῃ τὰ χρήματα διὰ νὰ στείλῃ τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὰς Ἀθήνας. Θὰ ἐλάμβανε βέβαια χωρὶς ἄλλο τὸ βραβεῖον ἂν δὲν ἦτο τόσοσν κουρασμένος . . . λοιπὸν . . .

Καὶ ὁ Γεώργιος εὕρισκετο τώρα ἐν ἀμηχανίᾳ. Ἦτο τόσοσν συγκεκινημένος ὥστε παρ' ὀλίγον θὰ ἔκλαιε· τέλος ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀλλὰ ἀσυναρτήτως.

Τότε ἔκαμε κάτι, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγὼ θὰ ἔκαμνα εἰς τὴν θέσιν του. Διὰ τοῦτο τοῦ εἶπα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ βραβεῖον· ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε, καὶ αὐτὸς μὲ ἠνάγκασε νὰ τον ἀκολουθήσω διὰ νὰ σὰς τα διηγηθῇ ὅλα. Δὲν νομίζετε, κύριε γυμνασιάρχα, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ βιβλία τοῦ βραβεῖου ;

— Ἄν ἐννοοῦσα, ἔστω καὶ ἀμυδρῶς, τί θέλεις νὰ εἴπῃς, Γεώργιε, ἰσως θὰ ἤμην κ' ἐγὼ συμφωνῶς μαζὶ σοῦ.

Ὁ Γεράσιμος, τὸν ὁποῖον σκληρῶς ἐδασάνιζεν ἡ παράτασις τῆς σκηνῆς ταύτης, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τέλος εἰς αὐτὴν, καὶ εἶπεν ὀρμητικῶς :

— Ὁ Γεώργιος θέλει νὰ μικρύνῃ τὸ σφάλμα μου, κύριε γυμνασιάρχα, καὶ δὲν τολμᾷ νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ θὰ σὰς τὴν εἰπῶ ἐγώ. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἄξιος διὰ τὸ βραβεῖον. Εἶδα τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορεῖ νὰ λύσω, εἰς τὸ τετράδιον τὸ ὁποῖον εἴχετε εἰς τὰς χεῖράς σας. Ἄλλὰ δὲν ἐπρόσθεσα νὰ κάμω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοὺς ὑπολογισμούς· θὰ ἴδῃτε εἰς τὸ ἔβδομον πρόβλημα ὅτι μόνον ἡ λύσις εἶνε ἀκριβής, ἀλλ' οἱ ὑπολογισμοὶ εἶνε ἐσφαλμένοι. Ὅ,τι ἔκαμα, τὸ ἔκαμα χωρὶς νὰ σκεφθῶ καὶ γνωρίζετε διὰ ποῖον σκοπὸν.

Ἐτιμωρήθην πολὺ διότι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶμαι πολὺ δυστυχὴς. Δὲν εἰμπορῶ νὰ δεχθῶ δῶρον τὸ ὁποῖον δὲν ἐκέρδισα δικαίως. Ὁ Γεώργιος μὲ ἐσυγχώρησε· θὰ με συγχωρήσετε καὶ σεῖς ;

— Ναί, Γεράσιμε, καὶ με ὄλον μου τὴν καρδίαν, διότι εἶσαι γενναῖοκαρδον καὶ τίμιον παιδίον, ἀπεκρίθη ὁ γυμνασιάρχης μὲ συγκεινημένην φωνήν ! Τώρα λοιπὸν δὲν μένει παρὰ νὰ ἐπαναφέρωμεν τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ ἦσαν. Ἄν θεωρήσωμεν ὡς ἐσφαλμένον τὸ ἔβδομον πρόβλημα, τὸ βραβεῖον ἀνήκει εἰς τοὺς δύο σας ἐξ ἡμῶν.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω δικαίωμα, ἀπεκρίθη ταπεινῶς ὁ Γεράσιμος, δὲν εἰμπορῶ νὰ λάβω κανὲν βραβεῖον κατόπιν ἀπ' αὐτὸ που ἔκαμα.

— Καλὰ λοιπὸν, ἂν ἐπιμένῃς θὰ λάβω τὸ ἥμισυ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι καὶ σὺ θὰ λάβῃς τὸ ἄλλο ἥμισυ.

Ὁ Γεώργιος ἐπέμεινε νὰ το λάθῃ ὀλόκληρον τὸ βραβεῖον ὁ Γεράσιμος. Ἄλλὰ βλέπων ὅτι αἱ παρακλήσεις του

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικίδκος υπό **Σοφίας Δήμου** μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ **Αρ. Π. Κουρτίδου** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Βαῖτάν Ζερῶν ὑπὸ **Σοφίας Δήμου** μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κούκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἄδետον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέν-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις **Αρ. Π. Κουρτίδου**, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπου** ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσέβιου ὑπὸ **Αρ.**

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδետον δρ. 1,50

Ἡ Μαροκιδία ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπου** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑπόθεσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ **Α. Κατακουζηνῶ**. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπου** ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσής χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτά ἑξαδέφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Παιδικὸὶ Διάλογοι ὑπὸ **Αιμίλιου Ἐμαρμένου** (Αρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παραστάσιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ **Ν. Π. Παπαδοπούλου**. Τρία τομίδι, ὧν ἕκαστη περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύωνται τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδետον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 80

Ο Πυρροπόλις ὑπὸ **Π. Ι. Φέρμπου** ἐξελληνισθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Ο Φῶτις ὑπὸ **Χριστοφῶρον Σαμαρτίδου** ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνόπουδος μετὰ ἀραιῶν περιγραρῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτῆρων. Ἄδետον. δρ. 1

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες—ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρως σειράς τῶν ἡδὲ ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῆς εὐθυνην, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειράς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηγητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγητα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4 καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῶν ἐξαντιλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκάστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κομίζεται δι' 400 ἕως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξέως ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύριος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρας, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράκιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεστῆς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Σηνοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ πέμψουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντίτιμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν.

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου, 119 **Εἰς Ἀθήνας**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παύδας.

<p>ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ ἑξωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ χρ. 0,15</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις</p> <p>Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοπηλαιοκτίσεως</p>
---	--	---

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—31 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 31

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ [Συνέχεια. Ἴδε σελ. 233]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὁ Γιαννάκης γίνεται Βλάκας.— Ἡ πρώτη του ἐμφάνισις.— Καὶ πάλιν ὁ γίγας.— Πῶσις τοῦ Γιαννάκη μέσα εἰς τὸ... Ταμίον τοῦ θιάσου.— Εἰς ποίαν κατάστασιν ἀνεσύρθη ἐκεῖθεν.— Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας συλλαμβάνει μιαν ἰδέαν.

Ὅταν ὁ θιάσος διέτρεξεν οὕτω τὸ χωρίον καὶ ἀπήγγειλεν ὁ ἀρχηγὸς του εἰς ἑκάστην ὁδὸν τὴν εὐγλωττον καὶ προκλητικὴν ἀγόρευσίν του, ἐπανήλθον, μουσικῶ τῷ τρόπῳ πάντοτε, εἰς τὸν σταῦλον τοῦ Λευκοῦ Ἰπποῦ, ὅπου ἠτοιμάσθησαν διὰ τὴν προκηρυχθεῖσαν παράστασιν.

Ἡ συρροὴ τῶν χωρικῶν ἦτο μεγάλη, ἐξ αἰτίας τῶν ἑλκυστικῶν εὐκολιῶν, αἱ ὁποῖαι τοῖς εἶχον χορηγηθῆ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς. Ὀλίγιστοι ἐπλήρωναν τοὺς μετρητοῖς. Παρὰ τὴν θύραν εἶχον τοποθετηθῆ δύο βαρέλια, εἰς τὸ ἐν τῶν ὁποίων ἐρρίπτοντο τὰ καρβία, οἱ πατάτες, τὰ ὄσπρια κτλ. εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἀπετίθεντο τὰ ὠὰ καὶ τὰ τυρία, τὰ ὅποια ἔφερον οἱ χωρικοὶ ὡς ἀντίτιμον τῆς εἰσόδου των.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας, διὰ νὰ ἐλκύσῃ καὶ τοὺς ὀλίγους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔμενον παρὰ τὴν θύραν διαστάζοντες καὶ ἀναποφάσιστοι, ἀνεθίβασεν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος, τὸ ὅποιον εἶχον αὐτοσχεδιάσῃ ἔξω, τὴν μουσικὴν καὶ διέταξε τὴν ἐκτέλεσιν νέας φανταστικῆς συναυλίας.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ ἀρμονικὸν τοῦτο μέσον δὲν ἐπέτυχεν εἰμὴ κατὰ τὸ ἥμισυ, ὁ Μαρκήσιος ἐσοφίσθη ἐν τελευταῖον τέγνασμα, τὸ ὅποιον ὅμως ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ διὰ τὸν Γιαννάκην ἡ αἰτία φοβερᾶς καταστροφῆς. Ἐσκέφθη νὰρχίσῃ τὴν παράστασιν ἐκεῖ-ἔξω. Ὁ Καμπούρης, ὁ συνήθης Βλάκας εἰς τοῦ θιάσου, ἐνεδδοτο ἡδὴ ὡς πῆθκος διὰ νὰ παραστήσῃ τὸν παραγγελεθῆντα Ἀνθρωπὸν τῶν δασῶν. Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας, ὁ ὅποιος οὐδέποτε εἰς τοιαύτας περιστάσεις τὰ ἔχανε, ἐσκέφθη τότε νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸν Γιαννάκην νὰ παίξῃ τὸ μέρος τοῦ Καμπούρη.

Ὁ Μαρκήσιος τὸν ἤρπασε καὶ τὸν ἀνύψωσεν ἀποτόμως (Σελ. 242 σ. 6')

«Πῶς θέλεις νὰ το παίξω» τῷ παρετήρησεν ὁ Γιαννάκης ἄφ' οὗ δὲν ἔξερω οὔτε λέξιν, ἀπὸ ὅ,τι πρέπει νὰ πῶ;

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; ἀπήντησεν ὁ ἀκαμπτος κύριός του. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεύρης τίποτε. Φθάνει νὰ ξεύρης νάπαντᾶς καὶ ἡ ὄχι, νὰ κάνῃς γριμάτσες καὶ νὰ στέκεσαι νὰ τῆς τρῶς! Ἄλλο τίποτε δὲν χρειάζεται!

— Πῶς; νὰ στέκωμαι νὰ τῆς τρώω;

— Ναί! αὐτὸς εἶνε καθαυτὸ ὁ ρόλος τοῦ Βλάκα. Καὶ δὲν εἶνε, μοῦ φαίνεται, δύσκολος!

— Ἄ, μπᾶ! μπᾶ! Ἐγὼ δὲν θέλω.

— Ἐτσι αἶ; δὲν θέλεις; Εἶνε δυνατόν λοιπὸν νὰ μὴν ξεύρης τόσο πράγμα; Στάσου λοιπὸν νὰ σοῦ το μάθω. Εἶνε ἡ ἴδια μέθοδος που ἔμαθα εἰς τὸ Ὀδεῖον τῶν Παρισίων...

Ὁ Γιαννάκης ἐδέχθη τότε, τρόπον τινὰ ὡς μαθήματα δραματικῆς, δύο τρία νέα λακτίσματα. Ἐκλαυσεν ἀπὸ τὴν ὀργὴν του, ἀπὸ τὴν λύσαν του. Ἄλλ' ὁ καθηγητῆς τὸν ἠπειλεῖ ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μέθοδον, ὥστε ὁ μαθητῆς ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ νὰ κάμνῃ τὸν ἀνήξερον.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Γιαννάκης ἀνέβη ἐκὼν ἄκων ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος, συγκρίνων φεῦ! τὴν κτηνωδίαν τῶν διδασκάλων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐλλέξῃ αὐτός, πρὸς τὴν ἐξαιρετικὴν γλυκύτητα ἐκείνων οἱ ὅποιοι τῷ εἶχον δοθῆ ἔξ ἀρχῆς καὶ τοὺς ὁποίους ὁ ἀχάριστος εἶχε τολμήσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ.

Ἡ παράστασις ἤρχισεν. Ἡ Βασίλισσα τῶν Σαλαμιγῶν δειῶν Νήσων ὑπεδέυτο τὴν Κολομβίαν καὶ ὁ Γιαννάκης, ὡς εἶπομεν, τὸν Βλάκα.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ κωμικοῦ τούτου διαλόγου ἦτο ἀπλουστάτη: Ἡ Κολομβία ἐπιφορτίζει τὸν Βλάκα νὰ φέρῃ πρὸς ἕνα κ. Εὐλαμπίδην μιαν φιάλην οἴνου, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ὁ Βλάκας προτιμᾷ νὰ τὴν πῇ. Αὐτὸ εἶνε ὄλον, οὔτε πλοκή, οὔτε τίποτε. Διὰ τοῦτο ὁ διάλογος ἤθελε στολισματα καὶ εὐφυλογίας. Καὶ φαντασθῆτε, ὁ Γιαννάκης νὰ μὴν ἤξεύρῃ οὔτε λέ-

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκαμερδίων, συναλλαγματικῶν ἐνὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαι συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράκομα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὰ κατ' ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.